

NAPLÓ 1912—1913*

CSÁTH GÉZA

MORFINIZMUSOM TÖRTÉNETE

1910. április 19-én történt, hogy Kuthy Dezső egyetemi tanár mellkasomon kopogtatva így szólt: „Egy kis jobboldali apicitis.” A félhomályos, carbolszagú rendelőben hirtelen kriptaillat csapott meg. Jéghideg szaladt át rajtam. „Tehát mégis elért az, amitől legjobban rettegetem.” Erőt vettem magamon, bízni akartam, és összeszedtem minden energiámat. Kemény legény voltam akkor. Barátaim előtt se mutattam megdöbbenést vagy kétségbeesést. De aznap nem tudtam aludni reggelig semmit. A múlt emlékei tódultak fel fejemben egymásra, a boldog óráim gyötrő szépségei, és a bűneim, mindaz, amit helytelenül tettem, az önvádak, nők ellen elkövetett apró, gaz dolgaim, Kató, Lyoa, Irénke!... 12 órakor vettem be az első brómadagot, kettőkor a másodikat, ötkor a harmadikat, és reggel fél hatkor a gyönyörű, tavaszi nap sugaraiban fecskendeztem be az asztalomon levő fecskendővel az ugyanott pihenő oldatból az első adagot, 0,02 M-et. (Akkor a női osztályon egy tabeses morfinista asszonyt kezeltünk.) Nem éreztem semmi különös hatását, nem is álmosodtam el, csak a belső gyötrelmek csillapultak gyorsan, meglepő gyorsan. Megnyugodtam. Néhány perc múlva bejött a szobámba Winter, akitől Veronalt kértem, és elmondtam neki, hogy gondolkoztam, fecskendezek-e be morfint. Ő erre „majd adok neked” kiáltással elvitte az üveget és a fecskendőt. Ettől kezdve nem éltem a méreggel. Újtátrafüredre utaztam, összeszedtem minden energiámat, és csak a Hypnobromidot tartottam meg, amellyel a toxikusnak vélt álmatlanság és közérzetzavarok ellen éjjel küzdöttem. *Nem akartam* gondolkodni a dolgomon, azok a rémes képzetek, amelyekkel a specif. megbetegedés nálam össze volt kötve, arra kényszerítettek, hogy meneküljek előlük.

Újtátrafüreden május vége felé egy alkalommal igen erős bélfájdalmak és gyomorfájás kínoztak. Ekkor vettem reggel felé 25 cs. ópiumot. Segített. Ez volt a második találkozásom a méreggel.

Hatodik rész

Június elején főnököm, Szontagh 14 napra elutazott. Ebben az időben igen rosszul éreztem magam. A túl sok munka, a sok nehéz beteg tarka haemoptoéi, s hogy emellett adnom kellett az erős, tapasztalt, egészséges orvost, nagyon kimerítettek. A kimerülés lelki volt, mert főképp azon alapult, hogy azt képzeltem, hogy minden nap, minden óra amit munkában töltök, reparálhatatlan károkat okoz. Ekkor egy szép délután, vizit előtti időben fecskendeztem egy centigrammot az ott készenlétben lévő phiolák közül. Utána rögtön hánytam, majd nagy euphoria öntött el. Az alhasban édes melegséget éreztem, amely mint egy meleg áram, terjedt el a sympatikus ideghálózatban. Boldogan mentem vizitet tartani, türelmes voltam, kedves és Heinrichné nevű betegnél hosszú ideig elüldögéltem, beszélgettem. Ezalatt a tájat néztem, az eget. Minden rendkívül harmonikus, kedvező benyomást keltett bennem. Aznap Hypnobromid nélkül remekül aludtam. Másnap nem is gondoltam az egészszre. Az élvezet megismétlése meg se fordult a fejemben. Gyorsan híztam, erősödtem, étvágyam nagyszerűen fokozódott, úgyhogy jún. végéig 75-ről (ápril.) 80 kg-ra híztam.

Július elején azonban Jolán iránti vonzalmam mind nagyobb és nagyobb hullámokat kezdett vetni. Az asszony nem akarta mutatni, hogy viszontszeret, én reszkettem érte. Amellett délutánoként a közérzésváltozások sokkal nagyobbak lettek, mint azelőtt. Vagy a spec. méregérzékenység növekedett, vagy új fertőzést kaptam (ez a valószínűbb), vagy pedig a fokozott, hatalmas anyagforgalom, a példátlan, disznószerű étkezések okozták azt! A hideg-meleg érzések és paraesthesiók ellen ebédutánoként átlag másod-harmadnaponként júliusban 0,006 M-mel éltem. A viszontvallomás idejéig, különösen az ezt megelőző esős, rémes napokon négyfelé osztottam a 0,01 g-os dosist. 10-kor, háromkor és hatkor vettem 0,0025 g-okat mindig a bal alsó karba adva. Akkor ez úgy hatott, mint ma 0,01. Jolán elutazása után újra megszüntettem a mérgezést. Augusztusban Olga következett. Édes napokat kezdtem átélni anélkül, hogy tudatában lettem volna, milyen boldog is vagyok. A távollevő asszony leveleit azonban százszor is elolvastam, és minden fortélyomat összeszedtem, hogy ott maradt barátnőjével, H-nél beszélhessek róla. — Olykor rossz hírek érkeztek felőle. Ilyenkor haladék nélkül mindannyiszor 0,01—0,007 grammot vettem magamhoz.

Csak szeptemberben és októberben kezdtem a hetenként 2-3-szori adagolásra rászokni. Rendszeren ebéd után vettem, és Olgáékhoz mentem utána feküdni. Azzal az ürüggyel éltem, hogy így jobban képes vagyok nyugodtan feküdni, s az, amit ártok, kevesebb, mint amit ezzel használok. Megtörtént azonban, hogy az M helyett 10—20 csepp ópiumot vettem, s ennek hatása 1-2-szer tartósabbnak is bizonyult. Lassanként azonban mind kevesebb és kevesebb élvezetet adott ez a kis adag, úgyhogy nyugtalanság és fejfájás jelentkeztek bizonyos bágyadsággal kapcsolatban. Majd az M nélküli délutánokon mély levertség, szótlanság fogott el, úgyhogy Olga minden kedvessége ügyessége se

tudott jókedvre hangolni. Az altatószerek használatát sem hagytam abba. Codeint kombináltam paraldohyddal és brómmal, s az esti adagon körülbelül 1 g bróm, 1 g Paraldehyd és 0,01—0,02 g Codein volt 0,05 g Veronallal súlyosbítva. Ezt, ha éjjel 3 és 5 között felébredtem ami igen gyakori volt, megismételtem. Míg a hatás beállott, a Nyugatot, s ebből is különös előszeretettel Halász Imre politikai visszaemlékezéseit olvastam. Sajátságos és feledhetetlen érzés volt ez. Tátrai éj-jel. Nyitott ablak, künn sűrű köd. Csobogó vizek szertesztét. Villanylámpák alatt, nyakig ágyba bújva olvasok, mialatt a falon a pusztulás és gonosz sejtelmek árnyékai tolonganak szakadatlan mozgolódásban. Budapestre visszatérve az adaggal nem mentem föl, 0,07—0,008 g mellett maradtam, s ezt rendszeren délután 2 és 6 között alkalmaztam. Jó szellemem megóvott a dosis növelésétől. Az euphoria hatása alatt jól tudtam írni, dolgozni, majd aludtam 1-2 órát, s csak 5-6 tájban öltöztem föl, hogy a városba menjek, vagy Olgával sétálni, vagy hozzá ölekezni és frottage-t tenni, vagy a Világhoz, hangversenyre stb. Ily módon szépen berendeztem az életemet, és átlag 300—400 koronát kerestem. Ezt a pénzt azonban Dezsővel szépen elköltöttük, mert a kezembe vettem a fiú specifikus gyógyításának ügyét, és nagy örömömről szép eredményt sikerült elérni már rövid idő alatt is.

Karácsonyra nem mentem haza. A szentestén 0,02 g-mal a bőröm alatt a Valériából bandukoltam haza, és valami méltóságos, embergyűlölő érzéketlenséggel bújtam az ágyba.

A téli hónapokban Hütlhöz jártam. Testi egészségem igen jó volt, de a reggeli állapotok gyenge suffibrilitással collapsusszerű lustaságot okoztak. Nem bírtam a műtőterem nagy melegét, az állást, a mosdást. Az altatásban nagyon elfáradtam.

Nagy baj volt, hogy már hónapok óta nem közösültem. Kuthy nem tiltotta meg, de a gondolat képtelenné tett nemi lelkesedésre egy puella publicával szemben. Aggódtam a sikerért, és így a kísérletek nem sikerültek. Emellett mindenféle bonyodalmak jöttek. O. iránti vonzalmamba beleszólt a féltékenység is. Az M megvizasztalt. Márciusban mégis elhagytam. Egy egész hónapig mellőztem. Mikor újra vettem, ismét nagy hányingert okozott, és Olgáék klosettjén kiadtam az egész vasárnapi ebédemet. Májusban jöttem rá először, hogy milyen jólesik a reggeli adag, és milyen könnyűvé teszi a nap megkezdését. Ekkor reggelenként 0,015 g-mot vettem, s az ágyban Siklós hangszereléstanát olvasgattam. Valami sajátságos improduktív élvezettel, amelynek pontos analysiséhez hosszabb idő kellene. Darabomat, a Janikát akkor készítette elő a Magyar Színház. A próbák farsztó idején a napi adagom 0,04—0,05 g lett, s hozzá még euphoriát alig okozott. Ellenben izzadást, fáradtságot és étvágytalanságot annál inkább. Mégis a premierre egészen formához jöttem, s ha jól emlékszem, aznap könnyűszerrel megálltam, hogy csak este, mielőtt a színházba indultam volna, vegyek 0,01 g-mot.

A nyarat Stószon töltöttem. Júniusban írtam meg könyvem a fürdőn. „Az elmebetegségek psychikus mechanizmusát”. Folyton ezen dolgoztam 4 hétig. Ez alatt az idő alatt mentem fel az adaggal egészen 0,20 g-ig. Rendesen reggel, felébredéskor vettem 0,04 g-mot. Megreggeliztem, *Kingre*, vagy *Sepheard' a Hotelre* gyújtottam, azután dolgoztam 3/4 8-ig. Megmosdottam; dolgozni mentem 1/2 9-től 11-ig. Írtam egy órát. Ebéd. Utána 0,03 g. Írtam 3-ig. 3—1/2 5-ig újra villamozás. 5—7-ig munka. 5-kor is 0,03. — Vacsora után hasonlóképp 0,03—0,05. Ilyen módon a munka nagyszerűen haladt. Türelemmel és élvezettel írtam. Nagy baj az volt csupán, hogy erős szívfájdalmak és székrekedés jelentkeztek. Előbbi ellen étert és coffeint, utóbbi ellen klysmát alkalmaztam.

E hó 11-én látogattam meg Jolánt Újfűreden. A vizontlátás nagy csalódással járt. Tisztán éreztem, hogy ez a nő képtelen arra a nagy és Izolda-szerű odaadásra, amelyet neki szupponáltam, s folyton attól fél, hogy bennem egy professzionátus nőcsábász rejlik, és az elhátározása torzítja vonzalmát, hogy egy bravúrvállalkozásnak eshetik áldozatául. Csak este, amikor könnyű, nyitott nyakú selyemblúzban átölelt, és éreztem, hogy nincs rajta nadrág, se alsószojnya, akkor tudtam meg kétségbeesett és mohó csókjából, hogy az enyém akar lenni. Most már nem kellett. Menni akartam. Nem volt kedvem, vágyam, impulzusom és condome-om. Félttem, hogy helyre nem hozható károkat okozok neki, és nem lesz képes többé a családjában megmaradni. Ma is úgy érzem, hogy jól cselekedtem, hogy nem coitáltam meg. —

Július elején megérkezett Dezső. Holtsápadt voltam már akkorra a méregtől. Az elvonást haladéktalanul elkezdtük. Azt is fölfedeztem, hogy a Pantopon nagyszerűen helyettesíti az eredeti szert. Pár nap alatt 0,06, majd 0,05 g volt az adag, fele P és fele M-ből. Néhány hét múlva már 0,04 P-nél tartottam. Ha akkor nem jut eszembe egy tuberkulinkúrát csinálni, ami a közérzést lényegesen megzavarta, még ott elvonhattam volna teljesen. De a féltékenységi és tehetetlenségi kényszer gondolatok se engedtek. Még nyár végén is 0,03 P-nél voltam.

Majd itthon, Budapesten sikerült teljesen megoldani az impotencia ügyét. Sikerrel és teljes kéjérzessel coitáltam Szidit és Olgát. Örömem határtalan volt. A szerencse érzése és a boldogság tartottak megszállva. Még fél év múlva is, ha visszagondoltam erre az estre, amelyben akarattal, ügyességgel, kitartással és találékonyssággal rendeztem ezt a rendezhetetlennek látszó ügyet, nagy örömrzés fogott el. Ennek az öröme azután újra fecskendeztem. Való igaz, hogy az öröm és a fájdalom egyformán elviselhetetlenek egy igazi M-istának.

Októberben és novemberben napi 0,05 g volt az adagom, 2%-osra kevert P- és M-oldatból reggel vettem ágyban 0,016-ot, ebéd után vagy coitus után következett a második adag, és coitus után vagy este

5—6 közt a harmadik. Olykor egy negyedik 0,012 g-mos adagot is elhelyeztem este 9 tájban. Ebben az időben sohasem kerültem ki a *túlméregzettség* állapotából, alig élveztem valamit, és szívizgatókkal voltam kénytelen élni, hogy ellensúlyozzam collaptoid állapotomat. Végre egy este, november 27-én, amikor a New York kávéházban egy feleslegesen adott kis adaggal nagyon sokat rontottam a máris rossz közérzésen, *rendkívüli* elkeseredés fogott el. Osváthnak beszédéből lebecsülést éreztem. A fiatal írók úgy néztek rám, mint egy lejárt emberre, hiszen nem írtam már hónapok óta semmit. Hazamelve a tükörben leköttem magam, és majdnem síró hangon, könnyörtelenül szidtam magamat.

Másnap történt *hosszú idő után* először, hogy reggel mérég nélkül mentem munkába. Ezen a napon csak este 1/2 6 felé fecskendeztem 0,02 g Pantopont, mely nagyszerű euphoriát okozott, és kielégített 24 órára. Másnap, harmadnap ugyanúgy cselekedtem. Fő elv volt a naponta egyszeri adag. Már a második éjjel nem ment az alvás. Az alkoholnak, brómnak, aszpirinnek hideg víznek és meleg fürdőnek ügyes kombinálásával és a szakadatlan, erős elhatározás fenntartásával sikerült elvonni a mérget teljesen. Dec. 5-én fecskendeztem *az utolsó* az évi adagot. Legnehezebbek voltak az éjjelek. Ilyenkor, ha felébredtem, rémes szívszenzációk gyötörtek. Álltam őket. Fürödtem órákig, majd 50—100 hideg szívmosást csináltam, s csak ezek után fecskendeztem 0,01 P-t 1 $\frac{1}{2}$ -os oldatban. Ily módon az álom hamarosan helyreállt. Csak kevés brómot vettem esténként.

1912. januárban és februárban, márciusban, áprilisban, egész május 5-éig tehát, öt teljes hónapig mérég nélkül éltem. Csak átlag kéthetenként történt, hogy belsőleg 5—6 cseppet vettem egy 2 $\frac{1}{2}$ -os oldatból, mely Gyula szobájában állt (ami mindössze 0,005—0,006 g-nak felel meg). Ez a kis adag 5 percen belül hatott, majdnem úgy, mint egy injectio. Amiatt is szükségem volt erre, mert Olga bátyja, akit halálos beteg Pestre hoztak, lehetetlenné tette a szabad és gond nélküli nemi életet, és nemegyszer csak ily módon akadályozhattam meg az onaniát. Ma is vallom, hogy a két rossz közül az M kisebb rossz. Másik motívuma volt ezeknek az apró visszaeséseknek a cigaretta. Ha a dohány nem jól esett, mindig eszembe jutottak az M-euphoriák, amelyeknek közepette a dohányzás nagyszerű és hasonlíthatatlan élvezet. —

Május 5-én, amikor elhatároztam, hogy Stubnyára megyek, tértem újra vissza a méréghez. Az utazgatások alatt 0,015 P-t vettem. Ezáltal az egy helyben ülést tettem lehetővé, és képes voltam azt az időt értékesíteni, olvasásra stb. felhasználni. Cagliostro életrajzat ekkor olvastam, de korántsem csinált olyan nagyszabású élvezetet, mint Casanova iratai, amelyek az M-mentes hónapok közül a márciust tették feledhetetlenné. Reggeli fürdő után, megmosott szívvel, kávézva és szájamba egy nagyszerű Luxorral vagy Gianacliddal, szürcsöltem ezeket a vidám, kedves és bölcs füzeteket, amelyek megkétszereztek életkedvem, lecsök-

kenették féltékenységet, és a nemi komplikációk előidézésére irányuló hajlamaimat.

Hasonlíthatatlan élvezetek között, de minden lelki vonatkozás nélkül közöszültem ebben az időben, és dec. 5-étől kezdve *minden hónapban* szerencsésen teherbe is ejtettem a leányt.

Májusban tehát az utazgatások hajtottak újra a méreghez. Átlag minden 3. nap délután vagy reggel, de csak egyszer fecskendeztem 0,02 g P-t.

Júniusban hasonlóképpen cselekedtem. Egyrészt az unalom az üres fürdőn, másrészt az aggodalom az orvosi siker, karrier miatt és a biztos, nyugodt fellépés elérésének vágya vitte rá, hogy abba ne hagyjam. A szert úgy állítottam elő, hogy a magammal hozott pasztillákat forralt vízben glycerinnel és abs. alkohollal feloldottam, azután pedig a vizeletszűrő tölcserén megsűrtem. Így 30%-os oldatból vettem 1/2—3/4 cm³-t.

A július hóban is csak minden másnap éltem a méreggel. Ily módon teljesen kielégített, és elég könnyen végezhettem el sok munkámat, amit különben nem bírtam volna. Voltak betegek, akik idegessé tettek. Pl. Kovácsné Dasi faradizálása éppen az asszony túlzott szemérmessége, öregkora, kedvessége, süketsége miatt. Mindenáron igen [...] reggeli előtt vettem az első adagokat 0,01 M alakjában. Ezzel a felöltözés, munka megkezdése a legkínosabb, sőt borzalmas aktusokká változtak. Így a délelőtti *depresszió* sokkal nagyobb volt, mint bármikor. Azután úgy rendeztem a dolgokat, hogy egész estig vagy késő délutánig nem fecskendeztem, de itthon, vacsora után, rövid időközökben még 2, sőt 3 adagot is alkalmaztam. A mai dosis nagyságát tisztán mai influenzás állapotom indokolja, mert míg az előző napokban 0,03—0,04 M-et vettem, ma 0,045 P és 0,013 M-re volt szükség. Mit csináljak. Ez a hét az utolsó, amelyhez minden reményemet fűzöm.

Január 31. Egymás után számolok be a véres kudarcokról, amelyet saját magammal való ütközeteimben szenvedtem. A szerencse még így sem akar kedvezni nekem. A hét elég jól indult 0,044 és 0,046-os napi adagokkal, amelyeket 3- és 4-felé osztottam el, de tegnap és ma ismét belejutottam abba az iszonyú circulus vitiosusba, amely a legszégeylen-tesebb önvádítások forrása. Ilyenkor mindig onnan ered a baj, hogy nincs erőm bevárni a délelőtti defecatiót. Mert ha ez sikerül, és a bélből újra felszívódó M-mennyiség távozott, akkor mindig jelentkezik egy egész napos és kellemes M-éhség, mely a rendes adaggal csillapítható. Ha ellenben reggel még ágyban, vagy székelés előtt megtörténik az első bűn, akkor az adag rendszeren nem érvényesül, nem is okoz euphoriát, a te-tejében a székelés is elmarad (ebéd után csak nagy kínnal tudok valamit napvilágra hozni), és a végbélből újra felszívódó méreg teszi *kétségbeesetté* a délelőtti. Vétkezni is és ártani, és még nem is élvezni — ez a keserves gondolat üldöz ilyenkor, és sokszor ha pisztoly volna a kö-

zelben, egy mp alatt szétrobbantanám ilyenkor a fejemet. Ehelyett azonban mit teszek? . . . Rendesen még idő előtt, 3—4 órával az első adag után veszem a másodikat. Ez rendesen 20—30 percig tartó euphoriát ad, azután ismét jó a legszánalmasabb, legnyomorultabb közérzés, amelyben:

- 1.) Minden emberi cselekedet iparkodás, szorgalom, munka kinevetni- és gyűlölnivalónak tűnik fel.
- 2.) Minden beszéd fárasztó és buta.
- 3.) Minden terv kivihetetlen és rettenetes.
- 4.) Minden nagszerű, szép és nemes elérhetetlen és céltalan.

Ilyenkor szívom egyik cigarettát a másik után, míg azután az ízt sem érzem többé a füstnek. Eszem a narancsokat, míg bele nem unok. Undorral zongorázom. Megmosdom. Olgához megyek. Az életet tűrhetetlennek találom. Igyekszem őt mulattatni, de hiányzik belőlem az igazi szexuális érdeklődés, tehát csakhamar nagyon unom magam nála. Miután a szexuális érdeklődés majdnem nulla, és tudom, hogy miért — tehát erővel *túlzom* azt, folyton ölelem, csókolom, és ha kell, ha nem, forszírozom a coitust, amely szégyenletes félelreccióban folyik le, és részéről 2—3, részemről 1 ejakulációt eredményez. Utána legjobban szeretnék eljönni, hogy tehát elviselhetővé tegyem ottmaradásomat, újra 0,02—0,03 g-mot helyezek el undorral a WC-ben. Este, vacsora után ismét 0,02, majd 0,01 és újra 0,01 következik. Ez utóbbi azon ürügygel, hogy ez már a holnapi napba számít.

Mérhetetlenül undok, megvetni való élet ez. Oly undok, gyenge és szánalmas vagyok, hogy valósággal csodálkoznom kell Olgán, hogy még szeret, és nem csal meg. Hogy nem undorodik még végképp gyenge, fátyolozott hangomtól, folytonos tükörbe való nézegetésemről (amely az egészségcomplex természetes reflexmozgása), cinikus és töpörödött peniszemtől, ványadt pofámtól, szellemtelen beszédemtől, impotens, munka nélküli életemtől, gyanús egzisztenciámtól, akarat nélküli mivoltomtól, szemérmertlenségemtől, amellyel mindennap elég hosszú időre a WC-re vonulok, butaságomtól. Azt hiszem, büdös is vagyok, mert a szaglásom romlott lévén, sem a rosszul kitörölt seggemnek, se az odvas szájamnak a szagát nem érezhetem.

Ma pedig erős voltam. Reggel szépen öltözni kezdtem méreg nélkül. Dolgoztam. Egész 1-ig semmit se vettem. Mikor az átkos PVZ-hek akar-tam nyúlni, mindig eszembe hoztam, hogy Pista bácsi 68 éves, és még hetenként coitál. Tehát nekem is biztos reményem van rá, hogy 60 éves koromig aktív férfi leszek. Istenem, még 34 év, mennyi élvezet, mennyi jó nap, mennyi könyv, mennyi szép eszme, mennyi táj, szag, tej, cigaretta, virág, vagyon, pénz, dicsőség, zene, gyermek, boldogság, újságolvasás, az élet teljessége, még 34 évi élet, élet, amelynek minden napja többet ér, mint ez az álgyönyörrel és valódi, keserves szenvedések-

kel telített élet, amely csak 5 évre van tervezve, de amelyből 100 év se ér fel ennek a 34-nek a reális, igazi élvezeteivel.

Szóval ezen az alapon kilátásom volt, hogy a mai napot sikeresen végzem, csak este és ágyban veszem be a nap egyetlen adagját.

Mi történik. Bözsi, aki ebédre ígérte magát, késik. Nem szívesen vártam, de ha már jön, jöjjön rendesen. Mit bontja meg a rendet az elbizakodott taknyos-szegény! Kis jasszlány. Jó, míg jön, komponálok. Leülök a Naplegenda mellé, amelyet tegnap kezdtem, és hogy jobban élvezzem, és *tovább tudjak menni* az expozíció megkonstruálásával, veszek 0,02 P-t 40% oldatban. Mindez egészen jó volt, de csakhamar megbántam, mert szellemem élénksége elveszett. O-nál újabb kellemetlenség. Gardy Aranka cselédje és kislánya ott voltak, a fürdőszobába vittem tehát a lányt, mert hamar túl akartam esni a +on, hogy az újabb P-adagot beadhassam. O. rettegett, akadékoskodott, alig volt élvezetem. 7 órákor eljöttem, azzal az ürüggyel, hogy a .....-ba megyek. Utközben azonban 40% M-oldatot csináltattam. Még vacsora előtt itthon 0,03 M-et helyeztem el. Irkáltam, apró-cseprő számításokat, tervezgetéseket a jövő hónapra, öncsaló, ostoba kis listák ezek, életem hitvány voltának ragyogóan komikus bizonyítványai. Közben bejő Póli ágyazni. Nekiugrok. Akarom látni experimentumképpen, *hogyan viselkedik az ágyra döntve alattam*. Megszúrom magam egy gombostűjében. Ó vörös, liheg a vágtyól, de a hajamba kapaszkodik, a professzort emlegeti, és kiált. Abbahagyom — kilépek, a folyosón Mariska leleselkedik. Elmondja — újabb kellemetlenség, hogy Vajda kórrajzának gépirásával még mindig nincsen készen, mert egy helyen kétsége volt a beszúrásra vonatkozólag. — Megvacsorázom, de a küzdelemben elveszett a mérge langyos, egyenletes hatása. Utána újabb 0,03 M, két adagban (0,015) 10 percnyi intervallummal. Naplótírás, elkeseredés. Undorézés.

A holnapi nap programja. Semmi „M”. Semmi pótszex. Semmi alkohol. *Semmi nicotin*. Csinos szenvedésekre van kilátás, de mindegy. Most már szenvedj, kutya, ronda, szemét ember, szenvedj, és rágd a falat. Éjjelre, de csak 12 után, engedélyezve van 0,03 P subcutan.

Édesanyám halála napjára, febr. 6-ára *teljesen szabad* leszek. *Utolsó injectio február 5-én*. A legutolsó az életben.

Mérleg 1913. januárról:

Kerestem: 260 koronát.

Költöttem 390 koronát.

Coitus: 45-ször.

Olga élvezett: 58-szor.

Vele való életemben coitus történt eddig 424 — éspedig végbement 345 nap alatt, ami annyit mond, hogy naponta 1,268 coitus történt ezen 345 nap alatt. (1911. szeptember 15.—1912. január 31-jéig, leszámítva a nyári 100 napos távollétet, a 20 vasárnapot és Frédi betegsége idejéből

30 napot (tulajdonképpen 42), amikor nem találkozhattunk, s így más nővel voltam kénytelen élni. (Óriási bánatomra.)

Elhasznált

M: 170 centigramm

átlag naponta tehát

5,6 cg = 0,056

(A befejező rész a következő számunkban)